

William Butler Yeats

(1865–1939)

BYZANTIUM

Hátrál a nap tisztátlan képe mind;
ágyban a császár ittas népe mind.
Hátrálnak éji zaj, korhely dalok,
hogy a nagy harang elkongatott.
Egy csillagfényes, holdsütötte dóm
lenéz mindent, ami
bonyolult-emberi,
vér mocsarát, dühét utálkozózn.

Elém egy rém lebeg, ember, vagy árny,
ember inkább s nem árny, rém, mintsem árny;
Hades múmia-pólyájú orsaja
csavart útját legöngyölheti ma.
Csak lehellettelen halotti száj
hívhat ily társat itt.
Hívom a földöntulit:
Jöjj, halálban-élet s életben-halál!

Csoda, madár, vagy vert-arany remek,
inkább csoda, mint szárnyas, vagy remek.
Csillagfényes arany boltív csucsán
Hades kakasait példázza tán,
vagy gúnyol hangosan, mint kit a hold bánt,
mert érc-dicsőség megmarad,
mulandó szirmot, madarat,
mocsárnak, vérnek minden bonyodalmát.

Láng lebben a császár kőpadlatán,
nem rőzsegyújtó s vascsiholta láng;
vihár se fogja: láng lángot terem,
hová vér-nemzett lelkek soka jön
túl minden zagyva emberi dühön,
belehalván a táncba,
haldokló, buja trászba,
mely megperzselni egy csipkét is képtelen.

Delfin vér-mocskos hátán nyargalász
szellem szellem után! Az árt töri a rács,
a császár vert-arany szép rácsai!
A táncos folyosó márványai
megtörik a bonyolultság dühét,
e rémeket, melyek
újakat nemzenek,
s a tenger delfin-tépte, tajtékzó vizét.

JÉKELY ZOLTÁN fordítása